

Sygn. akt XI W 9239/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 13 marca 2014 roku, 5 września 2014 roku, 6 października 2014 roku w W.

sprawy **P. F.**

syna L. i E. z domu N.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 16.09.2013 roku o godz. 00:40 w W. na ul. (...) (kierunek jazdy od strony Ronda (...) w stronę Pl. (...)), kierując samochodem marki H. o nr. rej. (...) nie stosował się do znaku P-2 linia pojedyncza ciągła,

to jest za wykroczenie z art. 92 § 1 kw,

2. w tym samym czasie na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) nie stosował się do sygnalizatora S-1, gdy ten nadawał sygnał czerwony zakazujący wjazdu za sygnalizator,

to jest za wykroczenie z art. 92 § 1 kw,

I. obwinionego P. F. uznaje za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów z art. 92 § 1 kw i za czyny te na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 100 (sto) zł;

II. płytę ujętą wykazie dowodów rzeczowych na k. 7 pozostawia w aktach sprawy niniejszej;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w całości od zapłaty kosztów postępowania i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 9239/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony P. F. w dniu 16 września 2013 roku około godziny 00.40 w W. poruszał się samochodem marki H. o numerze rejestracyjnym (...). Pasażerką samochodu była A. S..

Za samochodem kierowanym przez obwinionego jechali nieoznakowanym samochodem służbowym funkcjonariusze Policji – mł. asp. R. S. i st. sierż. A. K..

Jadąc ulicą (...) od strony Ronda (...) w stronę Placu (...) - F. nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-2 „linia pojedyncza ciągła” – zmienił pasy ruchu, przekraczając tę linię, kierowanym przez siebie pojazdem.

Następnie obwiniony dojechał do Placu (...) i na skrzyżowaniu ulicy (...) i ulicy (...) nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej i wjechał za sygnalizator S-1, gdy nadawał on czerwony sygnał świetlny dla jego kierunku ruchu – gdy dojechał do sygnalizatora, zatrzymał się, a następnie zmienił pas ze skrajnego prawego na środkowy, przejechał przez przejście dla pieszych i zatrzymał się za nim.

W związku z popełnieniem wykroczeń drogowych przez kierującego samochodem H., wyżej wskazani funkcjonariusze Policji użyli sygnałów błyskowych i dźwiękowych w samochodzie i zatrzymali pojazd obwinionego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. notatkę urzędową (k. 1),
2. częściowo wyjaśnienia obwinionego P. F. (k. 43-45),
3. zeznania świadków: A. K. (k. 45-46, k. 9v-10), częściowo A. S. (k. 95-96),
4. ***plan sytuacyjny (k. 100-104).***

Obwiniony P. F. nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów. Wyjaśnił, że widząc jadący za nim agresywnie pojazd, stwierdził, że nie może pozostać obojętny takiemu zachowaniu innego uczestnika ruchu. Ostatecznie zidentyfikował pojazd jako nieoznakowany radiowóz (...) i odstąpił od czynności. Funkcjonariuszom jego kontrola sytuacji nie spodobała się i zaczęli za nim jechać, nie zachowując bezpiecznej odległości i prowokując do wykonania jakichś nadprogramowych oraz zbędnych manewrów. Przed przedmiotowym sygnalizatorem zatrzymał pojazd, ponieważ nadawał on czerwone światło. Po zapaleniu się zielonej strzałki w prawo, funkcjonariusz kierujący radiowozem zasygnalizował chęć skrętu w prawo. Widząc to, obwiniony zjechał lekko na pasy. Funkcjonariusze, którzy podjęli interwencję, zarzucili mu przekroczenie linii pojedynczej ciągłej; nie było mowy o przejeździe na czerwonym świetle (k. 43-44).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego P. F., w których zaprzecza on, aby popełnił zarzucane mu wykroczenia, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności.

W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Wiarygodne są jedynie te wyjaśnienia obwinionego, w których przyznał on, że w miejscu i w czasie wskazanym we wniosku o ukaranie poruszał się przedmiotowym pojazdem i został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji.

Wyjaśnienia obwinionego, w których neguje on sprawstwo zarzucanych mu czynów, są sprzeczne z zeznaniami świadka A. K. (k. 45-46, k. 9v-10), które z kolei korelują z treścią notatki urzędowej, sporządzonej przez R. S. (k. 1). Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. K. - funkcjonariusza Policji, podejmującego w stosunku do obwinionego interwencję w dniu 16 września 2013 roku. Świadek ten jest funkcjonariuszem Policji – osobą obcą w stosunku do obwinionego, nie ma żadnych powodów, aby obwinionego bezpodstawnie pomawiać. Jego zeznania są obiektywne, logiczne, jasne, pełne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Jak już wyżej wskazano, zostały nadto poparte dokumentacją w postaci

notatki urzędowej z przeprowadzonej interwencji. Treść notatki urzędowej koreluje z treścią zeznań A. K. i również nie budzi żadnych wątpliwości.

Nic istotnego do sprawy nie wniosły zeznania drugiego z podejmujących interwencję policjantów – R. S. (k. 46). Świadek ten nie pamiętał okoliczności przedmiotowej interwencji, co nie może dziwić wobec wielości podobnych interwencji podejmowanych zazwyczaj przez funkcjonariuszy Policji. Nie bez znaczenia w tej sytuacji pozostaje też wpływ czasu od momentu relacjonowanego zdarzenia. Świadek ten - w przeciwieństwie do A. K. - nie był przesłuchany w toku czynności wyjaśniających i interwencja nie utrwaliła mu się w pamięci.

Wyjaśnienia obwinionego w zakresie, w jakim wskazuje przyczyny swojego zachowania na drodze, opisuje swoje obserwacje i wnioski związane z nieoznakowanym pojazdem Policji, nie mogą się ostać na gruncie zasad doświadczenia życiowego i zasad racjonalnego myślenia. Zdaniem Sądu obwiniony oczywiście nie wiedział, że jadą z nim w przedmiotowym samochodzie funkcjonariusze Policji i jego zachowanie na drodze nie było reakcją na sposób jazdy tego samochodu. Argumenty, które przytacza obwiniony, poczynione przez siebie rzekomo obserwacje i płynące z nich wnioski stanowią przyjętą na potrzeby niniejszego postępowania linię obrony.

Zeznania A. S. (k. 95-96) wyraźnie stanowią próbę poparcia linii obrony prezentowanej przez obwinionego. Z uwagi na ich sprzeczność z uznanymi za wiarygodne dowodami w postaci zeznań świadka A. K. i notatki urzędowej oraz niezgodność z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, nie zasługują na uwzględnienie zeznania A. S. w zakresie okoliczności związanych ze sposobem jazdy samochodu, którym poruszali się policjanci oraz sprawstwem obwinionego przypisanych mu wykroczeń drogowych. Wiarygodne są jedynie te zeznania świadka, w których potwierdza ona, że doszło do przedmiotowej interwencji policjantów w okolicznościach wskazanych w zarzucie wniosku o ukaranie.

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które zostały ujawnione na podstawie art. 76 § 1 kpw. Dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony

w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości. W szczególności zauważyć należy, iż z planu sytuacyjnego z (...) wynika występowanie w miejscach wskazanych w opisie przypisanych obwinionemu czynów znaku drogowego poziomego P-2 „linia pojedyncza ciągła” oraz sygnalizatora S-1.

Z uwagi na fizyczną niemożność odtworzenia płyty CD z zapisem monitoringu (uszkodzenie), nie przeprowadzono dowodu z jej oględzin.

Czyny przypisane obwinionemu to wykroczenia z art. 92 § 1 kw, który to przepis stanowi, że kto nie stosuje się do m.in. znaku lub sygnału drogowego, podlega karze.

Obwiniony najpierw nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-2 – linia pojedyncza ciągła. Przepis § 86 ust. 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych stanowi, że znak P-2 oddziela pasy ruchu o tym samym kierunku i oznacza ponadto zakaz przejeżdżania przez tę linię i najeżdżania na nią. Niezastosowanie się do znaku drogowego wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

W dalszej kolejności obwiniony nie zastosował się do sygnału drogowego i wjechał za sygnalizator S-1 podczas nadawania czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu. Stosownie do treści przepisu § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych czerwony sygnał świetlny nadawany przez sygnalizator S-1 oznacza zakaz wjazdu za sygnalizator. Niezastosowanie się do sygnału drogowego wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Kwalifikacja prawna czynów obwinionego nie budzi żadnej wątpliwości.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczeń, a nie jedynie czynów zabronionych. Jego czyny są bezprawne (naruszają normę sankcjonowaną i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalne (realizują wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodne (są czynami społecznie szkodliwymi), są to również czyny zawinione przez obwinionego (popełnione w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swoich bezprawnych, karalnych i społecznie szkodliwych czynów nie dał posłuchu normom prawnym.

Stosownie do treści przepisu art. 9 § 2 kw – Sąd, orzekając jednocześnie o ukaraniu za dwa wykroczenia, wymierzył łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę – w sprawie niniejszej jest to ten sam przepis art. 92 § 1 kw.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości każdego z czynów był nie był wyjątkowo znaczny, w szczególności niezastosowanie się do czerwonego sygnału świetlnego w okolicznościach sprawy niniejszej polegało jedynie na wjeździe bezpośrednio za sygnalizator. Obwiniony nie przejechał skrzyżowania, a jedynie przejście dla pieszych. Jednakże mieć należy na uwadze, że takie zachowania obwinionego nieść mogą ze sobą negatywne skutki w zakresie bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany tryb życia przed popełnieniem wykroczeń. Obwiniony był już wielokrotnie karany za wykroczenia drogowe – k. 88-90, nie był karany za przestępstwa – k. 92.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 100 zł jest sprawiedliwa. Grzywnę w bliskim dolnym wymiarze orzeczono w szczególności w związku z sytuacją majątkową obwinionego. Jest on osobą bezrobotną – bez prawa do zasiłku (zaświadczenie z Urzędu Pracy – k. 94). Utrzymuje się z prac dorywczych, większą część osiąganego dochodu przekazując jako alimenty dla dziecka. Zdaniem Sądu wysokość kary grzywny nie przekracza możliwości finansowych obwinionego. Sąd, wymierzając karę grzywny w takim wymiarze, miał także na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Dowód rzeczowy w postaci płyty DVD pozostawiono w aktach sprawy.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 624 § 1 kpk, który na mocy art. 119 kpw znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach

o wykroczenia. Sąd kierował się w tym zakresie ustaleniem, że uiszczenie kosztów postępowania byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację finansową.